



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **P. V. T.**, narozen X, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t.č. pobytem X, zastoupeného JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2014, č.j. CPR-1424-1/ČJ-2014-930310-V217,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 14. 3. 2014, č.j. CPR-1424-1/ČJ-2014-930310-V217, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-222965-36/ČJ-2013-000022 ze dne 21. 11. 2013. Tím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup cizince na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 20 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a že nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, kdy konkrétně poukazuje na § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Namítá, že při správním vyhoštění by vždy mělo být dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na straně jedné a zájmem na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé a to s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Dle názoru žalobce žalovaný však specifické okolnosti jeho případu namítané již v průběhu správního řízení nijak nezohlednil a vydal rozhodnutí, které je zcela nepřiměřené.

Žalobce uvádí, že nikdy neměl v úmyslu na území ČR pobývat nelegálně. K vyřizování záležitostí týkajících se jeho pobytu pověřil zprostředkovatele a následně i advokáta, o kterých se důvodně domníval, že znají příslušné právní předpisy a zabezpečí tedy řádně legalitu jeho pobytu na území v ČR. Z důvodu opoždění podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu se však žalobce ocitl na území ČR nelegálně, přestože udělal vše, aby jeho pobyt zde byl i nadále legální. Žalobce má za to, že žalovaný napadeným rozhodnutím *de facto* považuje za skutečné a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti to, že žalobce provedl nesprávnou volbu zprostředkovatele, o kterém se následně ukázalo, že je nezodpovědný a žádost o prodloužení pobytu podal za žalobce opožděně.

Rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za formalistické a přehlížející konkrétní okolnosti jeho případu. Připomíná, že nebyl nikdy nečinný nebo lhostejný v záležitosti týkající se legality jeho pobytu na území ČR a pochybení zprostředkovatele se snažil dodatečně napravit podáním správní žaloby a kasační stížnosti. Uznává sice, že věděl o nepřiznání odkladného účinku žalobě, přesto však věřil, že jí bude vyhověno. Žalobce je toho názoru, že zmíněné chování nelze považovat za ohrožující zájem společnosti či veřejného zájmu.

Žalobce dále namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil skutečnost, že správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhne do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce podotýká, že žije na území ČR se svou přítelkyní paní Y. T. N., s níž má hluboký vztah a jejich odloučení by tudíž pro oba bylo velikým zásahem do jejich soukromého života. Dále žalobce uvádí, že z prostředků získaných prací na území ČR finančně podporuje svou rodinu, která žije ve Vietnamu a která na žalobce spoléhá. Žalobce dodává, že pakliže by byl nucen vycestovat do Vietnamu, je nepochybné, že by nedokázal finančně zajistit sebe a ani svou rodinu. Žalovanému vytýká, že se o uvedené skutečnosti vůbec nezajímal, přestože byly ze strany žalobce v průběhu řízení namítány. Žalobce je přesvědčený o tom, že bez přezkoumání těchto skutečností nemohl žalovaný zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tím nedostál zásadě uvedené v § 3 správního řádu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvádí, že jelikož jsou v žalobě obsaženy totožné argumenty, na které již plně reagoval v napadeném rozhodnutí, odkazuje na jeho odůvodnění a poznamenává, že ve svém postupu neshledal žádná pochybení.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 12. 6. 2013 kontrolován hlídkou policie, přičemž ke kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, a byl proto hlídkou Policie České republiky zajištěn podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Následně mu byl cestovní doklad doručen na

parkoviště tržnice SAPA, avšak v něm nebylo žádné vízum ani jiné platné povolení k pobytu. Žalobce byl proto převezen na služebnu policie, kde bylo lustrací v dostupných evidencích zjištěno, že žalobci byl dne 28. 5. 2008 zrušen dlouhodobý pobyt na území České republiky. Dále bylo zjištěno, že původně žalobce pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza s dobou platnosti od 1. 2. 2008 do 11. 9. 2008. Prostřednictvím zmocněnce podal žalobce dne 1. 10. 2008 žádost o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Daná žádost byla správními orgány vyhodnocena jako opožděná a řízení o ní bylo zastaveno. Žalobce se proto domáhal zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 23. 11. 2009 (kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o zastavení řízení) a to žalobou podanou dne 11. 12. 2009 k Městskému soudu v Praze. Dne 22. 12. 2009 zároveň podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, o kterém bylo rozhodnuto dne 6. 5. 2010 tak, že mu soud nevyhověl. Meritorně bylo o uvedené žalobě rozhodnuto rozsudkem ze dne 16. 1. 2013 čj. 9Ca 407/2009 – 73, kterým byla žaloba zamítnuta. Dále bylo zjištěno, že již dříve byl žalobci dne 2. 9. 2009 vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti do 31. 10. 2009, který nerespektoval, když z území v určené době nevycestoval..

Po posouzení všech výše uvedených okolností žalobcova případu bylo dne 21. 11. 2013 správním orgánem prvního stupně rozhodnuto tak, že žalobci bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na jeden rok. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce na území České republiky pobýval od 1. 11. 2009 až do 12. 6. 2013, kdy byl zajištěn hlídkou Policie, nelegálně, jelikož nebyl držitelem víza nebo platného oprávnění k pobytu.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Stěžejní argumentace žalobce spočívá v tom, že žalovaný se nezabýval přiměřeností uděleného vyhoštění a že v tomto směru nezjistil skutečný stav věci.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uděleno správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalobce tuto skutečnost v žalobě nepopíral. Nesouhlasí však se závěry, které žalovaný učinil při posuzování možného zásahu správního vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života.

Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku,

stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

S námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně přičítá k jeho tíži nezodpovědný přístup zmocněnce, který opožděným podáním žádosti o prodloužení pobytu způsobil, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně, soud nesouhlasí. Nutno podotknout, že tato okolnost byla již řešena v samotném řízení o žalobcově žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a obě rozhodnutí správních orgánů o zastavení řízení o žalobcově žádosti z důvodu její opožděnosti byla v rámci soudního přezkumu shledána jako zákonná. Zároveň lze přisvědčit žalovanému v názoru, že žalobce si svého zprostředkovatele zvolil sám, a proto musí nést také případné negativní následky svého rozhodnutí. Institut dobré víry v právní povědomí zmocněnce v konkrétní posuzované věci v žádném případě nemůže být interpretován jako nástroj k nápravě případných chyb zmocněnce či jako omluva případné nečinnosti žalobce při včasné podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Jiný přístup by ostatně mohl vést ke zcela nežádoucím důsledkům, k vysloveně účelovým námitkám zastoupených osob i zástupců podle vývoje situace, s nežádoucím dopadem na princip právní jistoty a průběh konkrétních řízení.

Jako dostatečné a přesvědčivé, shledal soud také zdůvodnění týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na vztah žalobce s jeho přítelkyní. Žalovaný nepopíral vztah žalobce s jeho přítelkyní, avšak posuzoval také další okolnosti případu a zájmy České republiky na vyhoštění žalobce.

Je nepochybně právem každého státu regulovat pobyt cizinců na svém území. Tato pravidla jsou cizinci povinni dodržovat s vědomím, že jejich porušení může být následováno zásahem do jejich soukromého nebo rodinného života.

V posuzované věci bral žalovaný v potaz nejen skutečnost, že jak žalobce, tak také jeho přítelkyně jsou shodné státní příslušnosti a mohou tudíž eventuálně svůj partnerský život realizovat ve Vietnamu (nutno podotknout, že tuto alternativu přítelkyně žalobce během svého vyjádření ze dne 23. 8. 2014 vyloučila), ale zároveň posuzoval také míru integrace žalobce do české společnosti. Ani v tomto ohledu však žalovaný nepochybil. Ze správního spisu a vyjádření žalobce vyplývá, že příliš integrován není (neznalost českého jazyka, chybějící ekonomické společenské a kulturní vazby). Naopak v případě návratu do Vietnamu, zde žije jak žalobcova matka, tak také sestra.

Za daných okolností shledal žalovaný veřejný zájem na vyhoštění žalobce silnějším než-li osobní zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života v České republice, což je závěr, s nímž se soud ztotožňuje.

Nutno zároveň podotknout, že při výsledku účastníka řízení dne 23. 8. 2013 uvedla přítelkyně žalobce, že se s žalobcem znají asi 3 roky. Počátek žalobcova nelegálního pobytu však spadá již do roku 2009. Za takových okolností nemohl žalobce spoléhat, že zde bude moci pobývat trvale. V tomto směru lze poukázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který zastává názor, že pokud byl rodinný život založen až poté, co cizinci věděli, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, *Andrej Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Dle názoru zdejšího soudu v případě žalobce výjimečné okolnosti naplněny nebyly. Postup žalovaného lze proto

označit za souladný se zákonem i mezinárodními závazky České republiky.

Jako důvodná neobstojí ani námitka žalobce, že z prostředků získaných prací na území ČR finančně podporuje rodinu, která žije ve Vietnamu a která na žalobce spoléhá. Podle § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Je tedy patrné, že platné povolení k pobytu na území ČR je jednou z podmínek pro legální zaměstnání. Pokud tedy žalobce nemá oprávnění k pobytu, a není zároveň držitelem zelené či modré karty, nemůže být v ČR legálně zaměstnán a svou rodinu tudíž zabezpečuje z peněz získaných nelegální prací. Byť lze lidsky pochopit, že žalobci za dané situace nic jiného nezbyvá, nemůže soud uvedenému nelegálnímu stavu přiřknout ochranu, která by převážila nad dodržováním vnitrostátních norem a zákonů.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy.

Soud vážil na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který měl žalobce svým jednáním ohrožovat, a na straně druhé zásah do jeho soukromého a rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí o vyhoštění s dobou platnosti na 1 rok a dospěl k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobce z území ČR, na omezenou dobu, není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Soud neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. května 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně